



**РЕПУБЛИКА СРБИЈА**  
**УПРАВНИ СУД**  
**28 У 3867/18**  
**02.12.2021. године**  
**Б Е О Г Р А Д**

### **У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јасмине Минић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Кнежевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., поднетој против тужене Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки, ради поништаја закључка број 4-00-627/2017 од 02.02.2018. године, у предмету јавних набавки, у нејавној седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

### **П Р Е С У Д У**

**Тужба СЕ ОДБИЈА.**

### **Образложење**

Оспореним закључком одбачен је, као неблаговремен, захтев за заштиту права подносиоца захтева, овде тужиоца, поднет у отвореном поступку јавне набавке добара-прехрамбени производи и намирнице, обликованом по партијама, за партије број 1-свеже месо без костију, број 2-пилеће месо, број 3-изнутрице, број 4-риба, број 5-сухомеснати производи и број 14-млечни производи, број јавне набавке ЈН-ОП 01/2017 наручиоца Центра за социјални рад за општину Кучево.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.03.2018. године тужилац је оспорио законитост закључка туженог органа због неправилне примене закона, другог прописа и општег акта, непоступања по правилима поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка у погледу чињеничног стања. Образложио је да је наручилац током спровођења поступка јавне набавке ОП01/17 донео две одлуке, једну 04.04.2017. године и другу 13.04.2017. године, поводом које је наручилац благовремено (крајњи рок за подношење захтева био 23.04.2017. године), електронском поштом на мејл адресу: [cskucevo@ptt.rs](mailto:cskucevo@ptt.rs), која је наведена у конкурсној документацији, дана 17.04.2017. године у 08,19 часова доставио наручиоцу захтев за

заштиту права у наведеном поступку. Пријем тог захтева је наручилац био дужан да потврди у складу са чланом 20. став 6. Закона о јавним набавкама и у складу са ставом заузетим на Трећој општој седници Републичке изборне комисије одржаној дана 14.04.2014. године, што није учинио до 03.05.2017. године. С тим у вези тужилац се поново обратио наручиоцу са питањем у којој фази је поступак и добио обавештење да наручилац захтев није примио те да је потребно да поново пошаље захтев за заштиту права од 17.04.2017. године што је тужилац и учинио 02.05.2017. године, уз напомену да поново доставља захтев за заштиту права који је достављен 17.04.2017. године у 08,19 часова и са молбом да се потврди пријем мејла. Како ни након тога наручилац није поступио на начин прописан одредбама чл. 151. став 3., 152. став 3. и 153 став 1. и 2. Закона о јавним набавкама, тужилац се обратио туженом поднеском од 04.05.2017. године у коме га је обавестио о свему наведеном. Даље је указао на пропусте туженог органа у поступку по захтеву наводећи да тужени, супротно одредби члана 158. и 162. ст. 1. и 2. тачка 1. Закона о јавним набавкама, није наручиоцу који није одговорио на допис туженог од 19.06.2017. године да се изјасни, одредио новчану казну, већ му се поново обратио дописом од 08.12.2017. године да се изјасни на одређене чињенице, а подносиоцу захтева се није обратио. Истакао је да је погрешан закључак туженог да је захтев достављен 02.05.2017. године, јер је тада поновљено достављање већ достављеног захтева због чега је предложио да Управни суд уважи тужбу, поништи оспорени закључак и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

У детаљном одговору на тужбу тужени орган је најпре указао да по свом законском статусу који је утврђен одредбом члана 138. Закона о јавним набавкама није орган управе већ представља самосталан и независан орган Републике Србије који обезбеђује заштиту права у поступцима јавних набавки. Након што је поновио наводе образложења оспореног закључка, навео је да сматра да је исти донет на основу доследне примене Закона о јавним набавкама на бази потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања које је детаљно изложено у поменутој одлуци. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану те да, у смислу члана 43. ЗУС-а одлучи у спору пуне јурисдикције, уколико евентуално другачије закључи.

Решавајући овај спор у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног закључка, дана 04.05.2017. године тужени орган је примио поднесак подносиоца захтева, овде тужиоца, насловљен као "Обавештење о непоступању наручиоца Центра за социјални рад за општину Кучево ЈН-ОП 1/2017-намирнице", уз који је приложена копија Захтева за заштиту права од 13.04.2017. године као и део извода од дана 17.04.2017. године са електронским приказом података о слању документа путем електронске поште на мејл адресу поменутог наручиоца [csrkucevo@ptt.rs](mailto:csrkucevo@ptt.rs). У поднеску је наведено да наручилац до 03.05.2017. године није потврдио пријем поменутог захтева за заштиту права што је био

дужан да учини у складу са чланом 20. став 6. Закона о јавним набавкама. Поступајући по том поднеску, а након што се наручилац изјаснио поднесцима од 03.07.2017. и 26.12.2017. године, уз које је достављена документација из предметног поступка, тужени је утврдио да је наручилац дана 04.04.2017. године донео Одлуку о додели уговора број 404-263/17-8, те да је дана 13.04.2017. године донео Одлуку о додели уговора број 404-263/17-9 којом је стављена ван снаге Одлука о додели уговора број 404-263/17-8 од 04.04.2017. године. Подносилац захтева је наручиоцу на адресу [csrkucevo@ptt.rs](mailto:csrkucevo@ptt.rs) дана 28.04.2017. године у 13,33 часова упутио електронску поруку са питањем “Зашто нисте потврдили пријем мејла”, на који је наручилац дана 28.04.2017. године у 14,48 часова одговорио “О каквом се мејлу ради? Нисмо добили никакав мејл”. Подносилац захтева је истог дана у 14,50 часова наручиоцу одговорио електронском поруком следеће садржине: “Захтев за заштиту права који вам је послат 17.04.2017. године у 08,19 часова на адресу коју сте навели у вашој конкурсној документацији”, на шта је наручилац дана 29.04.2017. године у 12,59 часова подносиоцу захтева упутио електронску поруку садржине “Молим вас пошаљите ми поново ваш захтев за заштиту права”. Даном 02.05.2017. године подносилац захтева је наручиоцу на адресу [csrkucevo@ptt.rs](mailto:csrkucevo@ptt.rs) у 13,34 часова упутио електронску поруку садржине “Поново вам достављамо захтев за заштиту права који смо вам доставили дана 17.04.2017. године у 08,19 часова”, у прилогу које је наручиоцу достављен документ насловљен као Захтев за заштиту права (са назначеним датумом 13.04.2017. године) са пропратним актом на којем је назначен датум 15.04.2017. године. Увидом у Портал јавних набавки утврђено је да је Одлука о додели уговора од 13.04.2017. године објављена на Порталу јавних набавки 13.04.2017. године те да је, у смислу члана 149. став 6. Закона о јавним набавкама, последњи дан рока за подношење захтева за заштиту права био 23.04.2017. године односно, пошто је тај дан био нерадни дан-недеља, последњи дан рока за подношење захтева за заштиту права био је 24.04.2017. године. На основу наведеног, тужени је закључио да је у конкретном случају Захтев за заштиту права неспорно је поднет тек 02.05.2017. године у 13,34 часова са пропратним актом на којем је назначен датум 15.04.2017. године и којим је достављен документ насловљен као Захтев за заштиту права, да се ради о новом мејлу чијом се потврдом пријема потврђује да је примљен тај мејл од 02.05.2017. године, због чега је Захтев за заштиту права садржан у том мејлу поднет неблаговремено, односно изван рока одређеног чланом 149. став 6. Закона о јавним набавкама. Тужени орган је посебно указао да је одредбом члана 149. став 1. прописано да се захтев за заштиту права подноси наручиоцу а копија истовремено доставља Републичкој комисији, те да му копија захтева за који наручилац тврди да је мејлом поднео дана 17.04.2017. године, није достављена. Имајући у виду наведено, применом члана 154. став 2. Закона о јавним набавкама, одлучио је као у диспозитиву оспореног закључка.

Законом о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 124/12...68/15) било је прописано: да ако је документ из поступка јавне набавке достављен од стране наручиоца или понуђача путем електронске поште или факсом, страна која је извршила достављање дужна је да од друге стране захтева да на исти начин потврди пријем тог документа, што је друга страна дужна и да учини када је то неопходно као доказ да је извршено достављање (члан 20. став 6.) Захтев за заштиту права подноси се наручиоцу, а копија се истовремено доставља Републичкој комисији (члан 149. став 1.) После доношење одлуке о додели уговора, одлуке о закључењу оквирног споразума, одлуке о

признавању квалификације и одлуке о обустави поступка, рок за подношење захтева за заштиту права је 10 дана од дана објављивања одлуке на порталу јавних набавки, а 5 дана у поступку јавне набавке мале вредности и доношења одлуке о додели уговора на основу оквирног споразума у складу са чланом 40а овог захтева. (члан 149. став 6.) Након пријема писаног изјашњења подносиоца захтева за наставак поступка пред Републичком комисијом или одговора наручиоца из члана 153. овог закона Републичка комисија утврђује да ли је захтев за заштиту права односно писано изјашњење поднет у року, да ли подносилац захтева има активну легитимацију, као и да ли захтев садржи све обавезне податке из члана 151. овог закона (члан 154. став 1.). Републичка комисија ће закључком одбацити захтев за заштиту права ако утврди да није испуњен неки од услова из става 1. тачка 1.-3. овог члана (члан 154. став 2.).

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари донео оспорени закључак и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Ово са разлога јер је, и по оцени суда, правилан закључак туженог да је у конкретном случају захтев за заштиту права неспорно поднет тек 02.05.2017. године у 13,34 часова, по протеку рока прописаног чланом 149. став 6. Закона о јавним набавкама, будући да је Одлука о додели уговора бр. 404-263/17-9 од 13.04.2017. године на Порталу јавних набавки објављена дана 13.04.2017. године.

Наводима тужбе којима се указује на то да је тужилац електронском поштом на мејл адресу: [cskucevo@ptt.rs](mailto:cskucevo@ptt.rs), која је наведена у конкурсној документацији, дана 17.04.2017. године у 08,19 часова доставио наручиоцу захтев за заштиту права у наведеном поступку, по налажењу суда, не доводи у сумњу правилност оспореног закључка, с обзиром да у списима нема потврде о пријему тог захтева од стране наручиоца, а доказ о истом не доставља ни тужилац уз тужбу. У вези са наведеним, Управни суд указује да датум потврде пријема документа електронским путем не представља само доказ о томе да је путем оваквог вида комуникације извршено достављање документа странци, већ и доказ пријема документа послатог на наведени начин, а све у смислу одредбе члана 20. став 6. Закона о јавним набавкама. Код изнетог, доказима достављеним уз тужбу се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања а захтев за заштиту права, који је достављен уз тужбу, и на коме је означен датум 13.04.2017. године односи се, како то из његове садржине произлази, на Одлуку о додели уговора број 404-263/17.8 од 04.04.2017. године. Дакле, тужилац уз тужбу није доставио Захтев за заштиту права који се односи на Одлуку о додели уговора број 404-263/17-9 од 13.04.2017. године, за који тврди да је послао наручиоцу на мејл адресу: [cskucevo@ptt.rs](mailto:cskucevo@ptt.rs), нити доказ да је, у смислу члана 149. став 1. Закона о јавним набавкама, копију захтева истовремено доставио Републичкој комисији.

Налазећи да се и осталим наводима тужбе не доводи у питање правилност оспореног закључка Управни суд је, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Предлог туженог органа да суд одлучи у пуној јурисдикцији није

основан, са разлога што је оспорени закључак правилан и на закону заснован, па нису испуњени услови за његов поништај, па самим тим ни за могућност примене одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за решавање у управном спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
**Дана 02.12.2021. године, 28 У 3867/18**

**Записничар**  
**Данијела Кнежевић,с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Весна Лазаревић,с.р.**

**За тачност отправка**  
**Управитељ писарнице**  
**Дејан Ђурић**

**МС**